

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: V. H. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnam, t. č. bytem „X“, zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem AK Čechovský & Václavek a partn., se sídlem v Praze 1, Václavské nám. č. p. 21, PSČ 110 00, proti **žalované: P o l i c i e Č R, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem v Praze 3, ul. Olšanská č. p. 2, PSČ 130 51, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 9. 2014, č. j. CPR-13568-3/ČJ-2014-930310-V238,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30. 9. 2014, č. j. CPR-13568-3/ČJ-2014-930310-V238, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend Ústí nad Labem, ze dne 22. 7. 2014, č. j. KRPU-18113-44/ČJ-2014-040026-SV, kterým žalobci bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky ve smyslu ust. § 118 odst. 3 zákona

o pobytu cizinců byla stanovena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestovat podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Současně žalobce požadoval, aby soud žalované uložil povinnost uhradit mu náklady za předmětné soudní řízení.

V žalobě uvedl, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z toho důvodu, že se žalovaná strana domnívá, že se žalobce dopustil protiprávnosti na úseku zaměstnání, a to tím, že byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání. K tomu žalobce doplnil, že disponuje řádným oprávněním k dlouhodobému pobytu v České republice, které mu bylo vydáno za účelem podnikání. Těžiště předmětné nezákonnosti pak vychází z provedené kontroly inspektorátu práce ze dne 23. 10. 2013 v baru „Monaco“ v Ústí nad Labem, v rámci které měli pracovníci inspekčního orgánu zaznamenat, že žalobce podal jednomu z hostů podniku sklenici piva a údajně od něj inkasoval hotovostní platbu. Následně pak měl být vytěžen jak žalobce, tak i pan D. H. D., coby domnělý zaměstnavatel žalobce, kteří se údajně měli k protiprávnímu jednání doznat a kteří navíc měli doložit ručně psaný dokument, resp. dohodu o provedení práce, o čemž byl pořízen záznam. Nalézací správní orgán pak pokračoval ve vlastním dokazování, a vyslechl obě zmíněné osoby, které původní „doznání“ dementovaly a uvedly, že neovládají český jazyk (ostatně se správním orgánem komunikovali skrze tlumočníka) a že pracovníkům inspektorátu podepsaly protokoly, aniž by jim byl jejich obsah tlumočen a aniž by mu rozuměly. Obě zmíněné osoby vycházely z toho, že jsou závěry kontrolního protokolu zkesleny jazykovou bariérou a skutečností, že oba pánové „napodepisovali“, co jim bylo dáno, což nejlépe vystihuje skutečnost, že tam, kde pracovníci inspekce „zjistili“ pracovní dobu účastníka řízení, tak vůbec nebylo referováno o pracovní době, ale o otevírací době předmětného podniku. Oba zmínění pánové se pak vyjádřili v tom smyslu, že žalobce žádnou práci nevykazoval a že jednalo se pouze o jakousi občanskou úsluhu. Odvolací správní orgán pak argumentaci žalobce neuvěřil.

V návaznosti na to žalobce namítl, že se správní orgány poněkud ukvapily, pokud si vystačily se závěry inspektorátu práce, byť je zřejmé, že nemají charakter důkazu, a protokol o kontrole plní toliko funkci úředního záznamu. Na podporu tohoto závěru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, s tím, že správní orgán mohl mít pochybnosti o možné účelovosti výpovědi žalobce a pana D., které byly učiněny před správním orgánem, nicméně byl stále vázán zásadou ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a je povinen postupovat tak, aby zjistil skutečný stav věci. Pokud pak panují důvodné pochybnosti o tom, jaká je úroveň znalosti českého jazyka jak žalobce, tak i pana D., a tím pádem panují pochybnosti ohledně hodnoty závěrů plynoucích z protokolu o předmětné kontrole, tak byl správní orgán povinen prvotní domněnky přetavit ve věrohodný důkazní materiál. Pokud pak dojde ke konfliktu oněch původních domněnek a závěrů plynoucích z vlastního dokazování správního orgánu, tak se správní orgán nemůže z povinnosti dané mu ust. § 3 správního řádu vyvázat pouhým odkazem na původní domněnky.

Dále žalobce uvedl, že se s žalovanou rozchází zejména v hodnocení intenzity činnosti, kterou v podniku pana D. vykázal, přičemž se nedomnívá, že by provozoval jakoukoliv práci, ve smyslu zákoníku práce, když v daném případě zcela absentoval jak vztah nadřízenosti a podřízenosti, který nebyl zjištěn, tak i přítomnost odměny za vykonanou práci, či pracovní doba. Navíc přítomnost fyzické osoby v provozovně pana D. spojená s podáním piva jednomu z hostů dle žalobce postrádá společenskou nebezpečnost. Žalovaná přitom zapomněla vzít v potaz i právě materiální předmětné protiprávnosti. Mají-li pro odpovědnost platit podobné principy a pravidla jako v případě trestných činů, je potřeba důsledně zvažovat situaci, v níž formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí sice žalovaná uvádí, že není její úlohou posuzovat správní delikt, a vychází tolik z toho, že zaznamená-li projev nelegální práce, tak je povinna ukládat správní vyhoštění, avšak žalobce s tímto nesouhlasí a domnívá se, že je ostrém rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, který pojednává o nárocích na přiměřenost rozhodnutí, a to nikoliv jen v rovině osobní či rodinné, ale i v rovině povinného posouzení druhá a závažnosti protiprávního chování účastníka řízení. Žalobce je toho názoru, že žalobou napadené rozhodnutí nezákonné už jen z toho důvodu, že v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nenabízí úvahu týkající se posouzení druhu a závažnosti protiprávního jednání, které měl dle žalované žalobce vykázat. Pokud by však požadovanou úvahu žalovaná učinila, tak by musela dospět k závěru, že v případě žalobce byla jeho činnost pro pana D. absolutně bezúplatná a že byla založena na vzájemném přátelství, pročez ji lze posuzovat toliko v rovině přípustné občanské výpomoci, a nikoliv v rovině práce ve smyslu zákoníku práce, jejíž pojmové znaky absentují.

Žalobce dále uvedl, že považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné i z toho důvodu, že zcela chybně vymezuje dobu domněle vykazaného protiprávního stavu, když opakovaně uvádí, že předmětná protiprávnost měla být páchána od 2. 5. 2013 do 31. 12. 2013, což je absolutně chybné vymezení předmětné doby, a to s ohledem na datum konání kontroly, a skutečnost, že nebylo zjištěno, že by žalobce provozoval nelegální práci jak před datem kontroly, tak i po kontrole samotné, a porušoval tak právní předpisy až do konce roku 2013. Nejedná se pak o bezvýznamné pochybení, neboť od délky protiprávního stavu se fatálně odvíjí i délka zákazu vstupu na území členských států EU.

Vedle toho žalobce namítl, že pokládá žalobou napadené rozhodnutí za zmatečné a nepřezkoumatelné, neboť není pravdou, že by bylo zjištěno, že by byl žalobce zaměstnán u pana Doana, jak je uvedeno na str. 4 odůvodnění daného rozhodnutí. Stejně tak jako není zřejmé, z čeho žalovaná vycházela, když na následující straně žalobou napadeného rozhodnutí uvedla, že *“bezpochyby byla tato činnost vykonávána podle pokynů pana D.”*, neboť toto tvrzení nemá sebemenší oporu ve spisovém materiálu.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ve stručném písemném vyjádření k žalobě k věci žalovaná uvedla, že trvá na závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí. K námitce žalobce, že se jednalo o bezúplatnou výpomoc, pak žalovaná odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž vyjádřila přesvědčení, že prvostupňovým správním orgánem bylo prokázáno protiprávní jednání žalobce, což bylo také i dostatečným způsobem v rozhodnutí odůvodněno. Prvostupňový správní orgán se rovněž řádně vypořádal jak s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tak i s ust. § 174a téhož zákona.

Při ústním jednání před soudem právní zástupce žalobce setrval na žalobních tvrzeních a zdůraznil, že v předmětné věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci ze strany správních orgánů obou stupňů. Dále uvedl, že žalobce neovládá český jazyk, a proto žalobce nerozuměl obsahu protokolu inspekce práce, když při jejich sepsání neměl k dispozici tlumočníka. Navíc tyto protokoly jsou jednostranným právním úkonem, nemající důkazní váhu. Dále uvedl, že správní orgány nehodnotily závažnost žalobcova jednání, ani adekvátní výši vyhoštění ani přesnou dobu údajného výkonu nelegální práce. Dále uvedl, že žalobcova tvrzení prokazuje výpověď údajného zaměstnavatele a provozovatele inkriminované provozovny. Dále právní zástupce žalobce nově namítl, že žalobce nemohl náležitě uplatnit svá procesní práva, když v dané věci byl se žalobcem i s údajným zaměstnavatelem

a provozovatelem provozovny sepsán toliko protokol o vyjádření, přičemž dle přesvědčení žalobce měl na místo toho být proveden účastnický výslech žalobce.

Téhož ústního jednání před soudem se žalovaná nezúčastnila, když ta se z tohoto jednání omluvila a výslovně souhlasila s tím, aby jednání bylo uskutečněno v její nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během deseti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, a uskutečněné ústní jednání před soudem, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná.

V daném případě žalovaná strana uložila žalobci správní vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, když dospěla k závěru, že žalobce jakožto cizinec vykonával práci obsluhy v baru Monaco v Ústí nad Labem bez povolení k zaměstnání na základě dohody o provedení práce ze dne 2. 5. 2013. S tímto závěrem žalované strany ohledně výkonu práce žalobcem bez povolení k zaměstnání se soud plně ztotožnil, když žalovaná v dané věci náležitě zjistila skutkový stav i ve smyslu ust. § 3 správního řádu, jak soud zjistil ze správního spisu, který soudu předložila žalovaná. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že žalovaná dne 21. 1. 2014 přijala od Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj oznámení o výkonu práce žalobcem bez povolení k zaměstnání, které bylo učiněno na základě uskutečněné kontroly zaměřené na dodržování zákazu výkonu nelegální práce. Průběh této kontroly, která se uskutečnila dne 23. 10. 2013 a jejímž předmětem bylo kontrolované období od 2. 5. 2013 do 23. 10. 2013 u podnikatele pana D. H. D. v jeho provozovně „Bar Monaco“, v Ústí nad Labem, ul. Hlavní č. p. 200, byl náležitě zachycen jednak v záznamu o podání vysvětlení a ověření totožnosti ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. 24777/7.71/13/15.2, který byl sepsán se žalobcem, dále v záznamu o poskytnutí informací kontrolovanou osobou ze dne 24. 10. 2013, sp. zn. 24777/7.71/13/15.2, který byl sepsán s panem D. H. D., a jednak z protokolu o výsledku kontroly ze dne 30. 10. 2013, č. j. 26081/7.71/13/15.2. Z těchto listin jednoznačně vyplynulo, že žalobce vykonával práci pro podnikatele pana D. H. D. v jeho provozovně Bar Monaco v Ústí nad Labem, a to jako obsluha tohoto baru na základě dohody o provedení práce ze dne 2. 5. 2013, kdy náplň jeho práce spočívala v prodeji nápojů hostům, za což měl inkasovat platby, dále jeho práce spočívala v obsluze hracích automatů, která zahrnovala i vyplácení výher. Dále z těchto listin bezpečně vyplynulo, že dohodu o provedení práce ze dne 2. 5. 2013 při kontrole předložil žalobce, dále že žalobce dostává za odvedenou práci odměnu ve výši 10.000,-Kč měsíčně, s tím, že v dotýcném baru je zaměstnán pouze žalobce, a to s pracovní dobou každý den od

15.00 hod. do 24.00 hod., přičemž pokud je v baru více hostů, tak vypomáhá i pan D. H. D. Pro daný případ je podstatné to, že záznam o podání vysvětlení a ověření totožnosti ze dne 23. 10. 2013, sp. zn. 24777/7.71/13/15.2, který sepsal se žalobcem Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj, žalobce vlastnoručně podepsal s tím, že v tomto záznamu bylo výslovně zaznamenáno, jednak že žalobce nežádá tlumočníka, když vše tlumočil D. H. D., a jednak že obsahu daného záznamu žalobce porozuměl, což žalobce stvrzuje svým podpisem. Žalobce tedy při podpisu tohoto záznamu nikterak nenamítal, že jeho obsahu nerozumí a že požaduje tlumočníka. Z tohoto důvodu soud považuje za účelové následné tvrzení žalobce prvně vznesené až v průběhu správního řízení o vyhoštění, že údajně podepsal záznam ze dne 23. 10. 2013, aniž by rozuměl jeho obsahu, když v daném záznamu je navíc obsažena poznámka, že vše tlumočil pan D. H. D., čili podnikatel provozující daný bar, u něhož znalost češtiny na dostatečné úrovni je nezbytným předpokladem pro výkon jeho podnikání na území České republiky. Z tohoto důvodu soud vyhodnotil jako účelové tvrzení i následné žalobcovy tvrzení prvně vznesené až v průběhu správního řízení o vyhoštění o tom, že ani pan D. H. D. údajně nerozuměl obsahu záznamu o poskytnutí informací kontrolovanou osobou ze dne 24. 10. 2013, sp. zn. 24777/7.71/13/15.2, a ani protokolu o výsledku kontroly ze dne 30. 10. 2013, č. j. 26081/7.71/13/15.2, které vlastnoručně bez jakýchkoliv výhrad a požadavků na tlumočníka podepsal s tím, že svým podpisem stvrzuje, že byl seznámen s obsahem těchto listin a že jim rozumí. V případě, že žalobce a ani případně pan D. H. D. nerozuměli otázkám Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj, nic jim nebránilo v tom, sdělit tuto skutečnost kontrolujícímu správnímu orgánu a dožadovat se vysvětlení, popř. nemuseli svá vyjádření stvrzovat svými podpisy, natož pak bezvýhradně, jak oba učinili.

O účelovosti žalobcových tvrzení ohledně toho, že nevykonával zaměstnání v baru Monaco bez pracovního povolení, pak svědčí i samotný postoj žalobce v průběhu správního řízení o jeho vyhoštění, když ten z prvnopočátku nijak nerozporoval, že se dopustil protiprávnosti na úseku zaměstnání, když ve svém vyjádření ze dne 5. 3. 2014 toliko namítal, že realizaci vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Teprve až při ústním jednání ze dne 10. 4. 2014 začal žalobce prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce tvrdit, že v baru Monaco vypomáhal pouze bezplatně, jelikož majitel, který je jeho přítelem, měl v té době nemocné dítě, dále že dohoda o provedení práce ze dne 2. 5. 2013 byla sepsána někým jiným, přičemž jejímu obsahu nerozuměl. Do baru údajně chodil různě, několikrát do měsíce, s tím, že údajně byly i měsíce, kdy v baru nevypomáhal vůbec. Vedle toho žalobce začal tvrdit, že dohodu o provedení práce ze dne 2. 5. 2013 Oblastnímu inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj předložil proto, že v době kontroly mu bylo tlumočeno přes telefon a celé kontrole na úseku zaměstnanosti tak žalobce nerozuměl. Dále žalobce při ústním jednání uvedl, že v době, kdy vypomáhal v baru, tak po majiteli chtěl, aby mu dal nějaký papír, kterým by se mohl při případné kontrole prokázat, což pan D. H. D. učinil a žalobce pak dohodu podepsal v srpnu či září 2013, aniž by věděl, co je jejím obsahem. Dle žalobce bar Monaco pan D. H. D. provozoval někdy od května 2013 do listopadu 2013, kdy jej někomu jinému přenechal. Rovněž pan D. H. D. svá prvotní tvrzení učiněná před Oblastním inspektorátem práce pro Ústecký a Liberecký kraj změnil před žalovanou v rámci správního řízení o vyhoštění žalobce, když ten ve své svědecké výpovědi ze dne 22. 4. 2014 začal nově uvádět, že žalobce vůbec v baru Monaco nezaměstnával, když žalobce, který je jeho přítelem, mu toliko vypomáhal např. úklidem. K dohodě o provedení práce ze dne 2. 5. 2013 uvedl, že jejímu obsahu nerozuměl a pouze ji opsál, s tím, že byla se žalobcem

sepsána pro případnou kontrolu, aby měl žalobce něco v ruce. Vedle toho nově začal k pracovní době uvádět, jednak že žádná pracovní doba žalobci stanovena nebyla, nebyla ani žádná přesná domluva v tomto směru, a jednak že chtěl dát žalobci odměnu za jeho výpomoc, avšak ten ji odmítl přijmout. Právě předestřená následná žalobcova tvrzení i následná tvrzení pana D. H. D. soud vyhodnotil jako účelová tvrzení činěná ve snaze zabránit žalobcovu vyhoštění z území české republiky pro naplnění zákonných podmínek ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona, když prvotním šetřením Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj bylo bezpečně prokázáno, že žalobce jakožto cizinec vykonával práci obsluhy v baru Monaco v Ústí nad Labem bez povolení k zaměstnání na základě dohody o provedení práce ze dne 2. 5. 2013. Žalovaná strana legitimně neuvěřila následným tvrzením žalobce a pana D. H. D., které učinili v rámci správního řízení o vyhoštění žalobce, když tato tvrzení jsou v příkrém rozporu s tvrzeními žalobce a pan D. H. D., které poskytovali bezprostředně v průběhu kontroly prováděné Oblastním inspektorátem práce pro Ústecký a Liberecký kraj. Prvotní vyjádření žalobce a pana D. H. D. byla přitom spontánní, vnitřně nerozporná, vzájemně naprosto souladná a podepřená skutkovým stavem zjištěným přímo v místě uskutečněné kontroly a také žalobcem předloženou dohodou o provedení práce ze dne 2. 5. 2013. Žalobcova činnost pro pana D. H. D. v baru Monaco vykazovala veškeré znaky závislé pracovní činnosti.

Ze všech shora uvedených důvodů soud uzavírá, že žalobce naprosto neopodstatněně v řízení před soudem namítal, že správní orgány obou stupňů nedostatečně zjistily skutkový stav věci tak, jak vyžaduje ust. § 3 či ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Soud neshledal, že by se žalovaná strana ukvapila, pokud si vystačila se zjištěními a závěry Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj. Právě učiněné závěry dle názoru soudu pro svébytný skutkový stav nejsou v kolizi ani se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. 1856/2009 a také na www.nssoud.cz, jehož se dovolával žalobce. V daném případě nelze konstatovat, že žalovaná strana vycházela výlučně z úředních záznamů, když za stěžejní podklad svého rozhodnutí vyhodnotila protokol o výsledku kontroly ze dne 30. 10. 2013, č. j. 26081/7.71/13/15.2, který nelze dávat na roveň prostému úřednímu záznamu, o němž hovořil Nejvyšší správní soud v právě citovaném rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115.

Dále soud uvádí, že žalobce neopodstatněně namítal, že žalovaná strana pochybila, pokud se jedná o hodnocení intenzity činnosti žalobce pro pana D. H. D. a poukazem na analogii s trestním právem, kde formálně trestný skutek nelze považovat za trestný čin, je-li jeho společenská nebezpečnost nižší než nepatrná. Žalobcova činnost dozajista naplňuje veškeré znaky správního deliktu v podobě protiprávnosti na úseku zaměstnání, tím, že vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání. Na tento správní delikt je pak výslovně pamatováno v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, kde je stanoveno, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, a to až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Hodnocení intenzity činnosti mohlo být zohledněno pouze, pokud se jedná o stanovení vlastní délky vyhoštění žalobce, což žalovaná strana evidentně učinila, když žalobci hrozilo správní vyhoštění s délkou až 5 let, ovšem žalovaná strana mu uložila jen správní vyhoštění v trvání 1 roku. Ani v tomto směru tak nelze nic vytýkat žalované a žalobou napadené rozhodnutí není

v rozporu ani s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, jak namítal žalobce. Před vydáním rozhodnutí o vyhoštění žalobce žalovaná pečlivě zvažovala případné dopady tohoto rozhodnutí, přičemž zcela správně dovodila, že pokud žalobce pobývá na území České republiky zejména z ekonomických důvodů, tak pouze ekonomický dopad vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nelze v daném případě považovat za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, když ten má pevný vztah s manželkou dvěma dětmi ve Vietnamu, které žijí v jejich vlastním domku, pravidelně je navštěvuje, vedle toho že podniká s dalšími občany Vietnamu na základě smlouvy o sdružení a naproti tomu že žalobce neuvedl a ani nebyly ve správním řízení zjištěny jeho zásadní kulturní a společenské vazby k České republice.

Dále soud uvádí, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadené rozhodnutí proto, že dle žalobce zcela chybně vymezuje dobu domněle vykázaného protiprávního jednání žalobce, a to od 2. 5. 2013 do 31. 12. 2013. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že vymezení tohoto období nebylo učiněno žalovanou v žalobou napadeném rozhodnutí, jak mylně tvrdil žalobce, nýbrž prvostupňovým správním orgánem v jeho prvostupňovém rozhodnutí. Směrem k žalobci soud připomínám, že správní rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, a proto případná nepřesnost obsažená v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může být zhojena v rámci konečného rozhodnutí. tak tomu bylo i v předmetné věci, když prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí nepřesně uvedl, že výkon závislé činnosti žalobcem považuje za prokázaný do 31. 12. 2013. Toto tvrzení ovšem neodpovídá skutečnosti, když z výpovědi žalobce a pana D. H. D. jednoznačně vyplynulo, že bar Monaco byl v listopadu 2013 přenechán někomu jinému k podnikání. Pro daný případ je ale podstatné to, že žalovaná toto tvrzení nepřejala, když v žalobou napadeném rozhodnutí vycházela z toho, že v listopadu 2013 byl bar Monaco skutečně přenechán někomu jinému k podnikání, v důsledku čehož uzavřela, že žalobce vykonával zaměstnání bez pracovního povolení do listopadu 2013, což odpovídalo tvrzením žalobce a pana D. H. D. Žalovanou užitý termín „do listopadu 2013“ přitom může být vykládán i tak, že se jím míní období před začátkem listopadu 2013, což by odpovídalo datu vyhotovení protokolu o výsledku kontroly ze dne 30. 10. 2013, č. j. 26081/7.71/13/15.2. Pokud se jedná o vymezení počátku výkonu zaměstnání bez pracovního povolení žalobcem v baru Monaco, tak k tomu soud uvádí, že v daném případě bylo šetřením Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj bezpečně prokázáno, že tento počátek nastal v květnu 2013, a to na základě dohody o provedení práce 2013 ze dne 2. 5. 2013, což správně konstatovala i žalovaná strana v obou stupních správního řízení. Žalobce v řízení před soudem účelově namítá, že před uskutečněním kontroly Oblastním inspektorátem práce pro Ústecký a Liberecký kraj nevykonával pracovní činnost v baru Monaco, když bezprostředně po zahájení kontroly na úseku zaměstnanosti tvrdil opak, jak již soud přdestřel výše. Faktem tak zůstává, že žalobce počínaje začátkem května 2013 vykonával řadu měsíců zaměstnání bez pracovního povolení v baru Monaco, přičemž ztrácí na významu naprosto přesné vymezení ve dnech konce tohoto protiprávního počínání.

Závěrem soud uvádí, že až při ústním jednání před soudem konaném dne 22. 12. 2014 právní zástupce žalobce nově namítl, že žalobce nemohl náležitě uplatnit svá procesní práva, když v dané věci byl se žalobcem i s údajným zaměstnavatelem a provozovatelem provozovny sepsán toliko protokol o vyjádření, přičemž dle přesvědčení žalobce měl na místo toho být proveden účastnický výsledek žalobce. Tuto námitku o nemožnosti uplatnění svých procesních práv žalobce vznesl opožděně ve smyslu ust. § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s., a proto se jí soud blíže nezabýval. Pro úplnost soud toliko odkazuje na své zdůvodnění týkající se závěru

ohledně žalobcových námitek o údajně nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a také o údajném porušení ust. § 3 správního řádu, které vyhodnotil jako nedůvodné.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, když žalobou napadené rozhodnutí nevyhodnotil jako zmatečné, nezákonné či nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 22. prosince 2014

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová